I

Директорові припекло дружину до району відправити. А тут чорт машину вломив. Гукнув Василя, тракториста, що мимо проходив:

— Василю, підкинь мою до району!

Василь, радий старатись, замалим не галопом додому побіг.

"Оце повезло! — співала душа.— Тепер уже точно лісу дадуть, не відмовлять".

До радгоспу саме ліс завезли. Отакенні колоди. А Василеві три куби до зарізу потрібні!

Скочив у двір, мотоцикла з гаража викотив. Звірюка — не машина. Німецька. Ще й коляска: хоч сиди, хоч лежи.

Гукнув жінці, щоб килимок винесла. Той, що позавчора купили. Вимостив, як під царицю.

Під'їхав, а директорова вже на ґанку стоїть. Нарядилась, як пава. До району ж, а не в стодолу.

— Сідайте, просю! — рукою помахав над коляскою.— Не мулько?.. Я вас мигцем доставлю... З вітерцем!..

"Ех, прокачу!"

Одне село проскочили, друге, у вухах тільки свистіло. А за третім — крутий поворот. І біля повороту отого — хмара гусей. Ходять, травичку пощипують.

То Василеві б і загальмувати, а він газонув. Показати директоровій, як ми їздити вміємо. На одному колесі можем проїхати!

Василь в поворот уписався, а коляска, будь вона проклята, одірвавшись, з директоровою в табун полетіла.

А гуси що роблять, коли перелякані на смерть?

Правильно, вгадали!

Директорова ж на додачу ще й до силосної ями вкотилася. Гусячим лайном геть обліплена.

II

А ви кажете: на білому світі чорта немає. А ото хто сидить? За пузо ухопився, регоче. Милуючись, як директорова вигрібається з силосу.

III

Так і впіймав Василь замість лісу отакенного облизня. Ще й коляску вщент потовкло.